

Izjave (nekaterih) predstavnikov civilne družbe na skupni seji Odbora za obrambo (15. nujna) in Odbora za zunanjo politiko (25. nujna)

9. april 2025, Državni zbor Republike
Slovenije, Ljubljana

Civilna iniciativa Glas ljudstva

Po dolgotrajnem, počasnem razgrajevanju družbe in njenih demokratičnih vrednot, ki izhajajo iz enakosti, svobode in spoštovanja človekovih pravic, je zahod, katerega del smo, s ponovno izvolitvijo nevarnega političnega oportuniste za vladarja sveta z bliskovito naglico padel v kaos, iz katerega, kot je videti, ne zna najti izhoda. Nenadna streznitev je kot boleč udarec v obraz. Kot člani evropske skupnosti smo pod vplivom velikih, ki jih obremenjujejo lastni problemi in ženejo partikularni interesi, postavljeni v situacijo, ki nam naj ne bi omogočala izbire. Domnevna »huda nevarnost« in »skrajna ogroženost« naj bi za ohranitev varnosti in miru zahtevali takojšnje vrtočlave vloške v oboroževanje, četudi to pomeni radikalne reze v šolstvo, zdravstvo, znanost, kulturo in socialno politiko. Naj se nenadoma zato oborožujemo proti Trumpu in ZDA? Ali pa smo čez noč spoznali, da je Ruska federacija tista huda nevarnost, ki je do sedaj nismo vzeli dovolj resno?

Ali res?

Glede na to, da nam kot državljanom Evrope ni bila predstavljena nobena resna neodvisna analiza nenadnega stanja »povečane ogroženosti«, in glede na to, da primerjalne analize kažejo, da Evropa v oboroževanje že sedaj vlaga več kot države, ki naj bi jo potencialno ogrožale, na takšne vsiljene odločitve nikakor ne smemo pristati.

Od naših predstavnikov torej pričakujemo odločno zagovarjanje in izvajanje načelne mirovne politike. K temu nas namreč zavezuje 124. člen slovenske Ustave, v katerem je zapisano: »Pri zagotavljanju varnosti izhaja država predvsem iz mirovne politike ter kulture miru in nenasilja.« K temu nas zavezuje članstvo v OZN. K temu nas zavezujejo mednarodni sporazumi in konvencije, ki smo jih podpisali. K temu nas zavezuje spoštovanje osnovnega človekovega dostojanstva.

Pričakujemo jasna sporočila svetovni skupnosti in poziv k skupnemu nastopu za vzpostavitev svetovnega miru. Mirovna politika namreč ni pasivno in medlo opozarjanje na probleme, ampak aktivno obsojanje agresivnih politik, vojnih zločinov, genocidov in etničnih čiščenj ter aktivno iskanje načinov za njihovo zaustavitev in preprečevanje. Tudi in predvsem, kadar to pomeni, da se bomo morda zamerili svojim domnevnim političnim prijateljem.

V svetovni skupnosti dosledno zahtevajmo brezkompromisno spoštovanje mednarodnega pravnega reda in mednarodnih sodišč ter jasno in odločno obsojimo ravnanje tistih, ki temu odkrito nasprotujejo.

Odločno torej na vseh ravneh obsojamo agresivno politiko ZDA, ki zaradi lastnih problemov in spoznanja o ogroženosti položaja svetovnega hegemonu načrtno ruši krhka globalna ravnovesja.

Zahtevajmo takojšnjo reorganizacijo OZN, ki mora ponovno pridobiti vlogo zagotavljanja svetovnega miru in varnosti, ki ji je bila dodeljena ob ustanovitvi.

Vsekakor predlagajmo radikalno spremembo ali opustitev Varnostnega sveta in ukinitve pravice veta. Usode sveta namreč ne smemo prepustiti samovolji agresivnih posameznikov. O njegovi prihodnosti moramo aktivno in enakopravno odločati vsi. Tudi majhni. Predvsem pa ne smemo dopustiti, da nanjo odločilno vpliva brezobzirni globalni kapital, ki mu kaotične razmere ter z njimi povezano pomanjkanje regulacije in nadzora nadvse ustrezajo in jih zato načrtno spodbuja ter izziva.

Skrajni čas je tudi, da uvedemo odločne sankcije proti Izraelu, ki s svojo genocidno ekspanzionistično politiko že desetletja izvaja vojne zločine nad civilnim prebivalstvom, destabilizira celotno bližnjevzhodno regijo ter s tem radikalno ogroža svetovni mir. Zahtevajmo tudi, da sankcije uvede celotna Evropska unija.

Ker je vse očitneje, da bo Slovenija kmalu morala zavzeti jasna stališča glede prihodnjih usmeritev Evropske unije ter s tem tudi o tem, v kakšnem svetu želimo živeti in kakšne so naše prioritete, pričakujemo, da bomo tako pomembne odločitve sprejeli skupaj. Ne gre namreč le za vprašanje varnosti, o katerem skla-

dno z 90. členom Ustave RS ni dovoljeno razpisati referendumu. Gre za temeljno vprašanje koncepta naše skupne prihodnosti.

Slovenija si lahko kot majhna država privoščiti status tistega otroka, ki na glas pove, da je cesar gol, in ki lahko ob doslednem zagovarjanju načel enakosti, pravičnosti in humanosti ter absolutnem spoštovanju mednarodnega prava in človekovih pravic vsakomur v obraz pove vse tisto, kar si večina upa le zelo po tiho misliti. Bodimo torej pogumni, pokončni in dosledni, da nam našim potomcem kmalu ne bo nerodno pogledati v oči.

Svetlana Slapšak,
literarna zgodovinarica, klasična filologinja in antropologinja

Pacifizem ad hoc

Morda ni bilo tako očitno prej, dokler smo še verjeli, da v mednarodnih odnosih obstaja nek model obnašanja, ki temelji na deklaraciji ZN, da obstaja diplomacija, da se države držijo svojih zakonov in ustav, da globalno obstajajo neki standardi kultiviranosti v komunikaciji in da vemo, kaj je dobro in kaj zlo. Zdaj, ko je jasno, da vsega tega ni več, preostane nek minimalni program, ki ga moramo kot državljanke in državljani sveta oblikovati, in to je ohranjanje človeških življenj, torej brezkompromisni in brezpogojni pacifizem. Nič drugega ne bo delovalo razen množičnega odpora vojni in nasilju, ki briše vse druge, zdaj odvečne meje – etnične, verske, ideološke. Ko opazujemo umanjkanje modrosti, zmedenost in paniko evropskih politikov in administracije na vseh ravneh hierarhije oblasti, je jasno, da se mora brezpogojni pacifizem začeti tam, kjer se začenja nespametnost politike.

Prvo in najnevarnejšo izgubo kolektivne razumnosti vidimo v orožarski histeriji. Prvi zastopniki militarizacije so tisti – tiste države –, ki proizvajajo orožje in ga želijo čim več prodati: nevarnost vojne je drugotna, glavno je dobiček, kupci pa so enaki v miru ali vojni. Hroma logika akumulacije orožja zlahka pozablja, da že obstaja terminalno orožje in da vojna bližnje prihodnosti sploh ne potrebuje večje količine orožja: želja za orožjem je zastarela in popolnoma nefunkcionalna v novi vojni. Države, ki lahko orožje samo kupujejo, še lažje podležejo histeriji, ker v novi vojni nimajo nobene šanse. Z drugimi besedami, nakupovanje orožja in evropska politika sta v domeni simbolnega, ne realnega. Kako je mogoče, da večina evropskih poslancev nasede tej prevari in ne zahteva takojšnjega odstopa vodilnih v ES? Mogoče je, če se to meri z nezadovoljstvom volivcev in s popolno odsotnostjo zaupanja v politiko in če se zavedamo, da je politika izgubila vsako povezavo z ljudstvom. O orožju je torej – kot prva dostopna rešilna bilka – potreben referendum: ne smemo dovoliti, da o tem odločajo politiki brez stika z

ljudstvom, strokovnjaki, misleci, s humanistično mislijo nasploh. Za desnico, ki v takšnem trenutku fantazira o volitvah in nacističnih metodah kolektivne narkoze (referendum o pokojninah vrhunskih umetnic in umetnikov), bi bilo najbolje, da takoj poišče pomoč, najraje psihiatrično. Kdo pa lahko tako ekspresno predstavi razpoloženje ljudstva, ko pa se veliko moških ne more kar na hitro odločiti, ali res želijo razsipati svoje črevesje po oddaljenih poljih? Ženske si tega zagotovo ne želijo. Z referendumom ali brez – ženske imajo dolžnost, kolektivni spomin, močno voljo in razloge, ki jih nikomur ni treba razlagati, da se takoj dvignejo zoper oboroževanje, posledično revščino, zožitev možnosti za preživljanje vseh generacij, posebej najmlajše, in verjetni končni masaker.

Kako se bomo branili, če nimamo orožja? Obrambe ne bo, dajmo se že zbuditi. Nato, ta vse dražja in nevarnejša ustanova, odkrito predlaga revščino, ukinjanje pokojnin, javnega zdravstva in izobraževanja v prid nakupa orožja: razen treh, štirih bogatih držav naj vse ostalo v ES in okolici postane tretji svet. Nato naj bi zagotavljal solidarno obrambo vsake članice: kako, če pa pravkar najmočnejša država, ZDA, ogroža suverenost oz. teritorialno integriteto članic, Kanade in Danske ter nečlanice Paname brez predhodnega posvetovanja z Natom? V tem trenutku članice najbolj ogroža članica, kar zelo diši po državljanski vojni znotraj Nata. Ali res ima smisel, da so članice ves čas v strahu, da si bo ameriški predsednik zaželel kako rudo, ki jo slučajno imajo, da bo hotel kakšno ozemlje za svoje kazinoje, drugo spet za golf igrišča in morda neko majhno, alpsko za smučišče svojega najmlajšega sina ali vrtec za številne majhne Muske? Že več kot pol stoletja Nato ni uspel rešiti problema razkosanja takrat neuvrčenega Cipra v sporu med dvema članicama, Grčijo in Turčijo, ki ga je izzval ameriški politik Kissinger in za to dobil – Nobelovo nagrado za mir. Kaj naj bi katero koli državo še obvezovalo, da ostane v zvezi? V Grčiji se je upor proti vojaški diktaturi 1973 začel s sloganom »Ven iz Nata!« Spomnimo se končno velikih pacifističnih gibanj, predvsem ženskih, ki so v sedemdesetih in osemdesetih letih prejšnjega stoletja spreminjala zgodovino mnogih držav.

Edina politična zahteva, ki jo postavlja današnji množični upor v Srbiji, je spoštovanje zakonov oz. pravna država s funkcionalnimi ustanovami. To je v osnovi pacifistična zahteva, saj je pravna država vedno prva žrtev militarizacije. To je obenem skrajna zahteva, ki jo lahko postavijo državljani v razmerju do parlamentarne demokracije, ko ne verjamejo več volitvam, politikom in poslancem. Kršenje ustave in zakonov ter legitimacija arbitrarnosti, trenutnih muh ali posledic slabe prebave nekega uzurpatorja danes ukinja vsak pomen pravičnosti: 15. marca tega leta je bil po ocenah mnogih pravnih strokovnjakov ukinjen ustavni red ZDA, saj je Trump po vrsti manj usodnih blokad sodnih aktov enostavno ignoriral odločitev sodišča o nezakonitosti svojega ukaza in uporabe obskurnega zakona s konca osemnajstega stoletja ter izgnal nekaj sto kaznovanih prise-

ljencev v zapor v San Salvadorju. Nič manj teže nimajo nezakonite in množične cenzorske intervencije nemške in avstrijske vlade zoper vsakogar, ki si upa kaj povedati o vojni zoper Palestince. V Sloveniji bi lahko bil nakup orožja ob predvidenem zmanjševanju socialnih transferjev protiustaven, ker bi ogrozil socialno državo. Če to ni razlog za vseljudski upor?

Vse, kar se dogaja na začetku tega leta, nam in globalno, je še najbolj podobno pop-apokaliptični kulturi, toliko grozljivejši, ker je vse res. Tisti del človeštva, ki dela več in ima po vseh statistikah in raziskavah manj – ženske, ima dolžnost in pravico, da se zoperstavi. V ekonomiji upora je najbolje, da se osredotoči na eno tarčo, glavni cilj, od katerega je odvisno veliko ali morda tudi vse. Danes je to nedvomno vojna. Pacifistom se pogosto očita, da so nepravilni do napadenih in jim ne pomagajo. Pomoč Ukrajini je tu dober primer. Vendar ima pomoč tisoče oblik, orožje je samo ena. Upor v Srbiji je tudi tu lahko vzor: treba je vložiti telo. Premik, množice, glas žensk, še močnejši kot v ženski revoluciji v Iranu – morda bo vse to pripomoglo k cilju. Pripomba, da gre za utopijo, ni povsem na mestu – nismo še niti poskusile! Prav v Ukrajini se je v mnogih medijsko nepokritih primerih individualna, prikrita pomoč izkazala za blagodejno. Nikoli ni prepozno, da evropske ženske pokažemo ustanovam, kako se dela za Evropo: s podpisi, hojo, mobilizacijo milijonov žensk na vseh mejah vojne. Ženske imajo na razpolago veliko več kot ostali, denimo obvladovanje in izkoriščanje stereotipov, manipulacijo s tradicijami – mar ni to edina korist od njih – znanje potlačenega, goljufanje patriarhata, razne veščine, ki so jih v patriarhatu pridobile. In v svojih rokah imajo največji adut, nikoli v vsej zgodovini človeštva tako izrazito kot danes: preživetje celotne vrste v trenutku, ko ostali ne dojemajo, kako blizu prepada smo. In zakaj? Zaradi imbecilnosti, debilnosti, psihotičnosti, onanizma, demence, odvisnosti od drog in plenice, prostate, zaprtosti, impotentnosti majhnega števila uzurpatorjev! Nas ni sram, da ne reagiramo? Še več, ali res hočemo, da milijoni dojenčkov ne dočakajo prvega zobka?

Kako neumno zveni desnica v tem času! Ne razumejo, kje so, zakaj jih je Trump tako grdo zafrknil, zakaj vse tisto o nerojenih otrocih, koristi strupov in eksploatacije, tradiciji klobas in škodljivosti kulture nima več nobenega smisla; kako debilno zvenijo zgodnje predvolilne farse, petelinjenje kandidatov, obupna retorika, grde face in nepismenost. In vendar je cilj rešiti tudi njih. To je namreč osnovna zahteva pacifizma.

Mirovno gibanje žensk je v mnogih primerih pokazalo, da je socialno izjemno koristno: spreminjajo se in mešajo družbeni razredi, saj je enakost osnovni pogoj za delovanje mirovnega gibanja; cveti iznajdljivost, ker vsak problem zahteva novo rešitev, zunaj ustaljenih praks, uradne paralize in predsodkov; ženske se hitro učijo, saj so v vsakdanjiku vajene prenašati in preživeti patriarhat. Skratka, kombinacija discipline in svobode je možna. Drugi pomemben element – vsi so

dobrodošli v mirovnem gibanju. Jasno je, da pacifizem ad hoc ne bo popularen, da ne bo pritegnil medijev, da mu bo *mainstream* obrnil hrbet, da bo intelektualna elita hiperkritična, tako kot je ekskluzivno verbalna in zgrožena nad vsakim aktivizmom, ki ne zagotavlja intervjujev za velike medije. Grobo rečeno, gre v izhodišču za majhne številke, tudi če bodo mnogi sikali proti. Vsi ti znani znaki antipatije in egoizma kažejo na to, da ima pacifizem določene vsebine premišljene nenasilne revolucije. Niti v enem pretežno ženskem mirovnem gibanju v zgodovini ni zabeleženo, da so ženske potem dobile pomembnejše mesto v oblasti. Na drugi strani v uporniških in osvobodilnih gibanjih ženske po zmagi prav tako niso dobile položajev, razen v socialističnih revolucijah. Lahko bi tu padli v plehek relativizem, pa ne bomo: grozi nam vojna, ki se ne more primerjati z nobeno drugo; a če preživimo, neizbežne družbene spremembe ne morejo poseči po nobenem od obstoječih in že doživetih modelov.

Aurelio Juri,
nekdanji poslanec Državnega zbora in Evropskega parlamenta

Ne bom dolg. Kot neformalni koordinator zastopam skupino kakih 70 somišljenic in somišljenikov – veliko je akademikov in sicer znanih osebnosti – ki se občasno oglašamo s pozivi predvsem naši domači oblasti k drugačnemu pogledu in odnosu do vojne v Ukrajini in njenih protagonistov. To že od našega prvega poziva junija 2022, ob ustoličenju sedanje vlade. Upali smo, da bomo uslišani, a zaman. Pretehtala je zvestoba večini v Evropski uniji in Natu, ki je prisegala na zmago Ukrajine in žal nikoli poiskala dialoga tudi z agresorjem, da bi vsaj slišala kaj o razlogih njegovega početja. In danes smo tam, kjer smo. Vlogo pomirjanja strasti, ki bi jo morala odigrati EU, je prevzela, v sramoto vseh nas, najbolj sporna in nepredvidljiva svetovna politična figura od druge svetovne vojne do danes. No, zaželimu mu srečo.

A naj preidem k argumentaciji naše podpore zahtevi Levice proti povečanju obrambnih izdatkov, zlasti v terminih in dinamiki, ki nam jo vsiljujejo vrhovi Nata in EU:

1. Že danes, brez ZDA, preostali del Nata krepko presega v obrambnih proračunih, v količini in sodobnosti konvencionalnega orožja ter v številu vojakov zmogljivosti Ruske federacije. Edina prednost slednje je hitrost pri proizvodnji topniškega streliva. Da Evropa kompenzira, denimo, ta manko, ne bo nikoli potrebovala 800 milijard evrov, morda nekaj deset milijonov.

2. Že tri leta je ruska vojska komaj kos ukrajinskemu odporu, in da bi osvojila oz. zasedla tistih 20 % ozemlja na vzhodu države, je žrtvovala še enkrat toliko vojakov – bojda več kot 120 tisoč. Kako naj me Rutte, Ursula Von der Leyen, Kaja Kallas, Donald Tusk ali Marta Kos ter Vojko Volk prepričajo, da Putin samo čaka, da se konfrontira še z »obglavljenim« Natom ali z enkrat močnejšo Evropsko unijo? Res je, razpolaga še s skoraj 4500 jedrskimi konicami, Evropa le z nekaj več kot 500, a je razlika pri tem irelevantna, kajti dovolj je po ena na vsako prestolnico in še kaka desetina tu pa tam po ostalih pomembnejših urbanih in industrijskih središčih in bo Evrope, tudi ruskega dela, za vselej konec.
3. Ne gre torej, po mojem globokem prepričanju, za skrb pobudnikov in zagovornikov ReArm Europe za krepitev odvrčalne ali obrambne države Evrope do Rusije, ampak prej za velik posel, v katerem zna kar nekaj od teh 800 milijard pasti v zasebne žepe krogov okoli politikov, ki so praviloma tudi njihovi sponzorji. Gre za naložbo v industrijo in trgovino z najmanjšimi multiplikativnimi učinki in z največjim udarom na ogljični odtis planeta – po podatkih pristojne agencije OZN in ob tem, da ga človeštvo še ni uspelo zmanjšati niti za odstotek, ga je ukrajinska vojna povečala za dodatnih 5 %! Pomislimo samo na učinek dodatnega zagona orožarske industrije, evropske in svetovne, na podnebje, ki nas bo, če se sami prej ne bomo s kako globalno vojno, morda pokončalo že v naslednjem stoletju. Spremljajmo trend globalnega segrevanja in dinamiko ter intenziteto ekstremnih vremenskih pojavov!
4. In nenazadnje, sprašujmo se, kako to, da smo kot Slovenija, še prej SFRJ, pa več ali manj vsa Evropa, vsaj od 50. let dalje in tudi zadnjih 22 let s Putinovim režimom sobivali v miru, dobrem sosedstvu, razvejanem sodelovanju in celo prijateljevali, ko je enkrat Berlinski zid padel, ter ali bi bilo možno in smiselno obnoviti tovrstne odnose, ko bo enkrat vzpostavljen mir med Moskvo in Kijevom? Edino to je pot k pomiritvi razmer z večno evropsko sosedo in mejašinjjo. Oboroževanje – naj ponovim, nepotrebno, ker smo že krepko močnejši od Rusije kot potencialnega sovražnika – vodi le k novi oboroževalni tekmi in povečanju nevarnosti merjenja moči. Nekdo mi je minule dni rekel: »Sama sreča, da so bili Rusi vsaj za odtenek boljši oz. močnejši od Ukrajincev, sicer bi znal Putin seči tudi po jedrskem orožju. Ta nevarnost je zaenkrat mimo!«

Stališča ŽLS do oboroževalne tekme v EU in militarizacije družbe

Dejstvo je, da je svet postal nepredvidljiv in da nove vojne, tudi v naši najbližji soseščini, niso izključene.

Dejstvo je, da v vojnah nesorazmerno umirajo in trpijo civilisti, zlasti ženske, otroci in starejši ljudje. Pri odločanju o oboroževanju, vojnah in miru, glas večine žensk, nas, ki smo za mir, ni slišan, dostikrat celo ženske, ki imajo privilegij o tem odločati, govorijo in ravnaajo kot agentke orožarskih lobijev. Temu želimo narediti konec. Zato ni čudno, da se je na poziv ŽLS, naj aktivne ženske vseh vrst in političnih barv v Sloveniji ustanovimo koalicijo Ženske za mir, odzvalo več kot sto vidnih, uveljavljenih žensk iz vse Slovenije. V kratkem bo ustanovna seja te koalicije, in kar bomo mogle, bomo storile, da se v Sloveniji odločimo za diplomacijo, ne pa za brezglavo oboroževanje.

Oboroževanje in spreminjanje EU v še eno do zob oboroženo velesilo, ki se bo z drugimi borila za delitev interesnih sfer, je napačna politična strategija – to nas ne more obvarovati pred vojno, lahko nas pa pospešeno pahne vanjo.

EU ima zgodovinsko priložnost, da se poveže z vsemi državami sveta, ki bodo žrtve politike, v kateri se sloni ljubijo in bojujejo tako, da poteptajo travo.

Slovenija v EU in globalno se mora zavzemati proti sejanju strahu pred vojno in vojnemu hujšakstvu v EU in globalno, za politiko miru in nenasilja, k čemur nas obvezuje naša Ustava, in za obnovo svetovne ureditve, v kateri je način sobivanja aktivna miroljubna koeksistenca, kjer se spoštuje suverenost vseh držav in narodov, pravica narodov do samoodločbe ter pravica vseh ljudi, da uživajo nedeljive človekove pravice.

Ne smemo kar pohlevno sprejeti avtokratskih odločitev izvršnih organov EU, ne da bi se prej v široki javni razpravi Evropejci in Evropejke posvetovali in dogovorili, kako si predstavljamo varnost, tudi človeško varnost, ne samo varnost pred zunanjimi agresorji, v novonastali situaciji in kako bomo dosegli, da ju plača kapital, ne ljudje z nazadovanjem kakovosti življenja in z opuščanjem ukrepov proti podnebnemu zlomu, kjer se doslej ne EU niti kdo drug ni ravno izkazal, naravne katastrofe se množijo iz dneva v dan, življenje na planetu, kot smo ga poznali, pa izumira.

EU, ki je s stališča njenih obubožanih in nad demokracijo obupanih ljudi ne bi bilo vredno braniti, ne bi rešilo nobeno orožje.

Orožarski posli se zdijo privlačen način za reševanje iz razvojnega zaostajanja EU in grozeče evropske ekonomske recesije, kot spodbuda raziskovanju in konkurenčni industrijski proizvodnji – a velika vlaganja v mirnodobsko zeleno preobrazbo, v odpravo revščine, v šolstvo, v socialno varnost starejših, v znanost in

podpiranje inovacij, da postanejo konkurenčni in donosni produkti, je varnejša izbira in bolj vpliva na rast BDP kot vlaganje v orožje. To bo v najboljšem primeru končalo v odpisu, sicer pa postalo izvozni produkt za tuje genocidne vojne ali se celo uporabilo proti nam samim. Vse te izkušnje v prejšnji in sedanji državi že imamo in take odločitve nas niso niti varovale niti dvignile našega BDP. Rešili sta nas odločenost, da dosežemo nacionalno suverenost po ustavni in mirni poti, in pripravljenost ljudi, da se branimo pred agresijo in se opremo na mednarodno diplomacijo, ki nam je pomagala ustaviti desetdnevno vojno.

Če hočemo mir, uporabljajmo diplomacijo in institucije za političen dialog, ki jih imamo na voljo, npr. OVSE v Evropi in OZN globalno. Nobena od njih ni popolna, daleč od tega, a če jih bomo kar odpisali, nimamo več forumov za pogovore diplomatov, ostane samo še pravica močnejšega in v tako zastavljenem reševanju konfliktnih mednarodnih interesov ne EU ne Slovenija ne moreta zmagati.

Čas je, da od prijaznih, miroljubnih besed, ki so sicer v tej vojnohujskaški atmosferi blagodejne za naša ušesa, oblast naredi tudi kako dejanje. Na primer: ne moremo prisiliti Orbána, da aretira Netanjahuja, lahko pa proti temu nastopimo v EU in lahko kot država uveljavimo sankcije proti Izraelu zaradi genocidnih dejanj sionističnega terorja v Palestini.

Mir lahko branimo tako, da kot država dosledno izvajamo mednarodna pravila, ki veljajo za vse, in pri tem vztrajamo, čeprav se veliki delajo, da zanje ne veljajo. Nihče na tem svetu pa ni več dovolj velik, da bi lahko povezanim državam, ki trpijo samovoljo velikih, dolgoročno vsilil svoje interese in svojo voljo. Svoboda se začne, ko sužnji odklonijo, da bi ostali sužnji, tako da razvijejo in uveljavijo alternativo, ki bo odpravila vsako suženjstvo!